

Passarà

«Abans de poder afirmar que som una República, hem de ser molts més els qui ens creiem que ho podem ser, i que ho serem»

Una de les eines que utilitza qualsevol esportista rau en dominar la visualització. Visualitzar la fita, l'objectiu, la marca, la medalla, és determinant per creure que és possible i, seguidament, per assumir l'esforç i el sacrifici que comporta arribar-hi.

En el cas del procés cap a la construcció de la República Catalana, ens convindria molt interioritzar justament aquesta tècnica. Una de les raons per les quals, a escala internacional, costa tant aconseguir que hi hagi suports és el fet que, en nombroses enquestes, queda palesa la diferència entre els qui "volen" la República (la xifra dels 2 milions de persones s'ha estabilitzat des de fa temps), i els qui creuen que efectivament acabarà passant, molts menys.

Tenim un problema d'autoconfiança. No hi ha acte o esdeveniment públic al qual assisteixo on no escolti desenes de vegades la manifestació d'aquest dubte: Ens en sortirem? Segur? Ai, no sé.

Si nosaltres mateixos no ens creiem que acabi passant, perquè haurien de creure-hi gent que no ho vol?

Heus aquí l'atzucac en el qual ens trobem.

Abans d'aconseguir una fita concreta, la que sigui, la seqüència dels fets requereix passar per, almenys, tres estadis: vull que passi, crec que és possible que passi, passarà.

La seqüència que comença amb les primeres mobilitzacions del 2012, continua pel 9-N i arriba fins al 27-S és, clarament, una mostra indiscutible que molta gent fa temps que s'ha instal·lat en el primer estadi: volem que passi (volem ser una República), i no sembla, en cap cas, que tota aquesta gent tingui motius per deixar de voler-ho. Més aviat al contrari.

A partir del 27-S, molta gent va evolucionar cap al segon estadi (és possible), però va ser molta, també, la gent que es resistia a passar a la tercera etapa (passarà). No li donaven credibilitat o, senzillament, no hi confiaven.

El referèndum de l'1-O va servir, ara sí, per tal que molta gent, fossin o no partidaris de la República, assumissin que aquesta era possible, i fins i tot que arribaria. I va ser possible perquè molta gent hi va creure, fins i tot quan gairebé ningú no hi creia. De fet, un dels relats que més vegades vàrem haver de rebatre era el "no es farà". I, ai las, es va fer. I per aquest fet avui hi ha persones a la presó, en llibertat condicional o a l'exili, i una llista que creix dia a dia que pot fer més gran encara qualsevol d'aquests tres grups.

Així mateix, l'1-O va ser clau per guanyar credibilitat a escala internacional. Corresponsals estrangers admeten que, tot i que ara com ara no veuen possible la República, tampoc no ho descarten. És el cas, per exemple, d'en Raphael Minder, del NYT (*The Struggle for Catalonia*).

I així arribem al controvertit 27-O. Imprescindible per a alguna gent, un error per d'altra. Fins i tot gent que va defensar les urnes l'1-O, i que certament volen la República, no ho va veure clar. Aquell era un gest necessari? Molta gent creiem que sí, malgrat que també argumentàvem, del dret i del revés, que no seria suficient. De nou, el problema rau en la percepció, les expectatives i en l'estadi mental on es trobi cadascú.

El resultat de les eleccions del 21-D continuen donant una àmplia majoria a la gent que es

troba en el primer estadi (volem que passi), però encara és poca, o almenys no suficient, la gent que es troba en el marc mental del 'sí, passarà'.

Personalment crec que no ens porta enlloc fer retrets, repartir culpes, i criticar persones que s'ho han jugat tot, i que encara s'ho juguen, sense assumir l'enorme complexitat de la fita, l'actitud i la força de l'adversari, i els grans riscos, individuals o col·lectius, que comporta l'empresa en qüestió. I certament no ajuda ni a ser més, ni a bastir ponts de confiança, ni a guanyar credibilitat. Al cap i a la fi, tothom segueix els seus ritmes, així com té les seves circumstàncies. Empatitzar amb la gent que manifesta aquests dubtes, especialment quan són persones properes, és un primer pas necessari per poder-los superar.

El cas és que som on som, no on ens agradaria ser. I cal partir d'aquí. Abans de poder afirmar que som una República, hem de ser molts més els qui ens creiem que ho podem ser, i que ho serem. L'estadi actual ens obliga a repensar estratègies, calendaris i relats. Cal escoltar tothom, sense retrets, sense estigmatitzar ningú, sense creure's, ningú, que té una mena de vareta màgica que tot ho pot.

Defenso, sense matisos, que la República serà (en futur) un fet. Que és inevitable. Que ja no hi ha volta enrere. Que a l'Estat ningú no ha ofert (perquè no crec que ningú la tingui) una alternativa seductora que no es basi en la repressió, la ignomínia i la voluntat de submissió. I és molta (encara que no ho vulguin veure) la gent que ha dit que aquest escenari no el vol de cap de les maneres. Però també és molta la gent que dubta que la República sigui una alternativa prou atractiva, i sobretot, factible, per creure-hi, i fins i tot per desitjar-la. Heus aquí la feina que cal fer, encara.

En síntesi, quan més aviat assumim, individualment, que tard o d'hora acabarà passant, més aviat assumirem, col·lectivament, que el camí cap a la realització d'aquesta fita requereix de més temps, més majories, més consensos i, sobretot, que molta més gent cregui que, efectivament, passarà.

En qualsevol cas queda molta feina per fer, i cal fer-la com sempre hem fet, de manera pacífica i democràtica, amb empatia, generositat i mà estesa, també cap a la resta de pobles d'Espanya, i del món, però igualment amb determinació, confiança, autoestima i rigor.

I sí, no serà un camí fàcil, ni ràpid, ni exempt de riscos. Alguns estem a punt per la feina. Això sí, demano, fent meves les paraules de la germana d'en Jordi Cuixart, l'Esther, que els riscos que s'assumeixin no siguin en va.